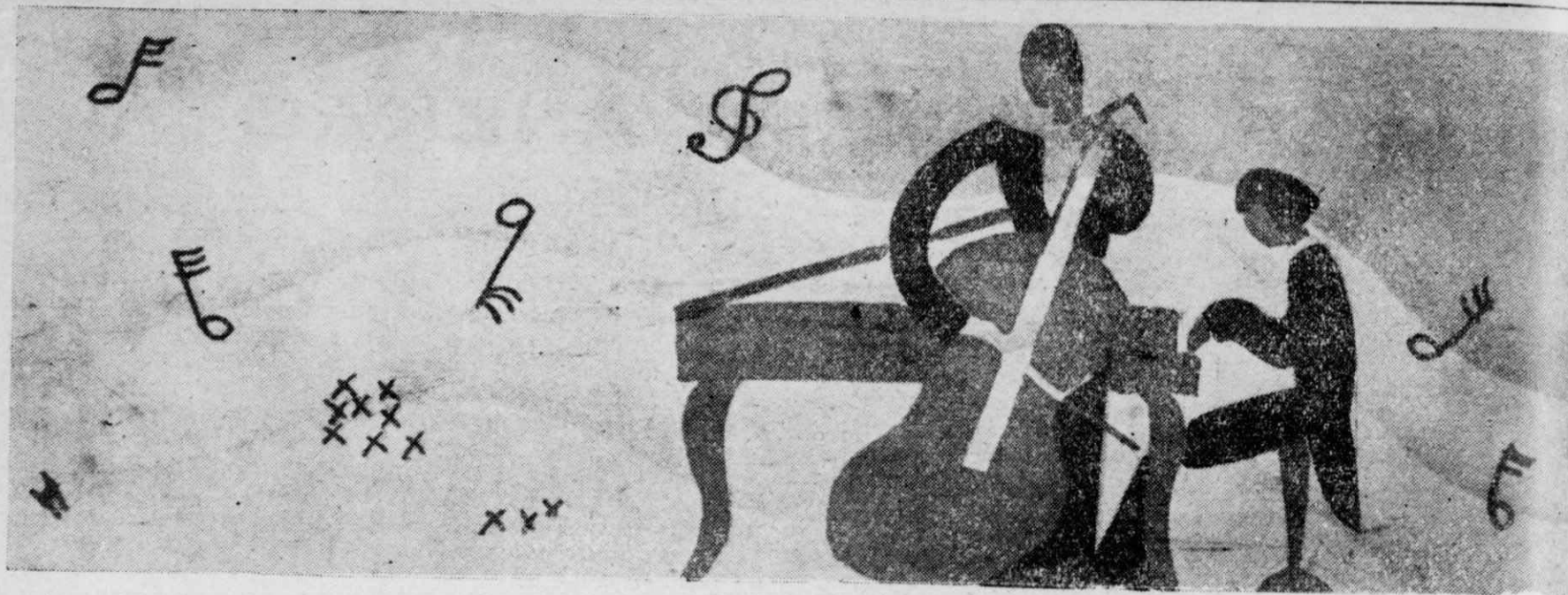

Οι ήχοι της μουσικής χάνονταν μέσα στην παγωμένη νύχτα...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΙΣΣΙΕ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΦΥΛΛΟ

Είχε έρθει τὸ φθινόπωρο. Στις λεωφόρους τὰ δέντρα ἄφηναν νὰ πέσουν μ' ἓνα βογγητὸ τὰ κίτρινα φύλλα τους στὴ γῆ καὶ πάνω στὸν οὐρανὸ τ' ἄστρα λαμπύριζαν μέσα σ' ἓνα παγωμένο φόντο. Ὅσο γιὰ τὸ φεγγάρι, ἦταν μὰ τὴν ἀλήθεια ἀξιολύπητο. Κανείς δὲν γύριζε νὰ τὸ κυττάξῃ.

Εἶχε έρθει τὸ φθινόπωρο. Ἡ ἀριστοκρατικὴ λουτρόπολις τοῦ τοῦ Ζουάν-λὲ-Πέν εἶχε χάσει πειὰ τὴν ὠμορφιά της. Ἡ θάλασσα ἀφρισμένη ἐρχόταν νὰ σπάσῃ μὲ μανία τὰ κύματα της στοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς, ἡ παραλία εἶχεν ἐρημώσει ἀπὸ τὸν κόσμον κ' ἡ βίλλες ἢ μὴ μὲτὰ τὴν ἄλλη κλειδώνουνταν καὶ σκοτεινιάζαν.

Οἱ ἔνοικοί τους φεύγοντας γιὰ νὰ γυρίσουν πάλι στὸ Παρίσι, εἶχαν πάρει μαζί τους ὅλη τὴν εὐθυμία τους, ὅλα τὰ γέλια καὶ τὰ τραγούδια, ὅλες τὶς ὠμορφιές. Κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ κέντρα διασκεδάσεως εἶχαν ἐρημώσει καὶ τὰ γκαρσόνια χασμουριόντουσαν τεμπέλικα κυττάζοντας τὶς ἀτέλειωτες σειρὲς τῶν ἄδειων τραπέζιων. Σὲ μερικά ἀπὸ αὐτὰ ὥστόσο ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζῃ μὲ πείσμα ἢ ὀρχήστρα τὰ παθητικὰ ταγκό, τὶς νοσταλγικὲς ρομάντσες, τὰ εὐθυμὰ ἀμερικάνικα τραγούδια. Οἱ μουσικοὶ ὅμως, μάταια προσπαθοῦσαν νὰ συγκρατήσουν τὸ καλοκαίρι ποὺ ἔφευγε παρασύροντας μαζί του ὅλη τὴ χαρὰ κι' ὅλο τὸν ὠμορφὸν κόσμον. Οἱ ἤχοι τῆς μουσικῆς χάνονταν μέσα στὴ παγωμένη νύχτα καὶ μετεβάλλοντο σ' ἓναν λυγμὸ ποὺ ὁ ἀγέρας τὸν παρέσυρε ὡς τὶς κλειστὲς βίλλες.

Οἱ ἐλάχιστοι παραθεριστὰι ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ παραμένουν στὴ λουτρόπολι σκεφτόντουσαν ὅτι εἶχε φύγει πειὰ τὸ καλοκαίρι. Καθισμένοι στὰ ἔρημα σαλόνια τῶν μεγάλων ξενοδοχείων διάβαζαν ἀνόμεχτα τὶς εἰδήσεις τῶν ἐφημερίδων καὶ κύτταζαν ἀφηρημένα τὶς φωτογραφίες τῶν περιοδικῶν. Ἡ πληθὺς εἶχε ἀρχίσει νὰ τρυπῶνῃ στὴν καρδιά τους.

Καὶ νὰ ξαφνικὰ ποὺ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος τῶν ἀπογοητευμένων βρῆκε ἓνα ἐνδιαφέρον θέμα συζητήσεως. Ἐνα πρωτὶ στὴν εἴσοδο τοῦ «Γκράντ Ὁτέλ» στάθηκε μὴ λιμουζίνα. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ξενοδοχείου ἔτρεξαν νὰ κατεβάσουν τὶς βαλίτσες κι' ὠδήγησαν τὸν νέο αὐτὸν ἔνοικο στὸ διαμέρισμά του. Ἦταν ἓνας ἄνθρωπος σαράντα περίπου χρόνων, μὲ λίγα ψαρά μαλλιά στοὺς κροτάφους καὶ μὲ μὴ ἡρεμὴ καὶ γλυκεῖα φυσιογνωμία. Στὸ βιβλίον τοῦ ξενοδοχείου σημείωσε μὲ σταθεροὺς χαρακτήρες τ' ὄνομά του κ' ὕστερα πῆγε ν' ἀλλάξῃ κοστοῦμι καὶ νὰ ξεκουρασθῇ.

Σ' αὐτὸ τὸ διαστημα βρῆκαν εὐκαιρία ὅλοι οἱ ἔνοικοι νὰ μάθουν ποιὸς ἦταν. Σκόρπισαν πουρμπουάξ δεξιά κι' ἀριστερά καὶ δὲν ἀργησαν νὰ πληροφορηθοῦν ὅτι λεγόταν Πῶλ Γκριλὼ κι' ὅτι εἶχε έρθει γραμμὴ ἀπ' τὸ Παρίσι.

Μὰ ἡ περὶ ἐργεία τους ἦταν ἀκόμη μεγαλύτερη ὅταν τὸ ἴδιον κίβλας βράδῃ σὲ ροσιωρὰν ἀκούσαν νὰ παραγγέλλῃ ἓνα μενοῦ γιὰ δύο ἄτομα κ' ὕστερα νὰ τρῶν ὅλομ' ἄλγος κυττάζοντας διαρκῶς τὴν ἄδεια καρέκλα ποὺ βρισκόταν ἀπέναντί του. Ἐπειτα πῆγε νὰ διασκεδάσῃ στὰ ἔρημα κέντρα καὶ παντοῦ προκαλοῦσε μὴ μεγάλη περιέργεια μ' αὐτὴ τὴ συνήθειά του. Διαρκῶς ἐφρόντιζε γιὰ ἓναν ἄνθρωπο

ἀόρατο. Τοῦ ἀγόραζε λουλούδια, τοῦ χαμογελοῦσε, συζητοῦσε μὲ τρυφερότητα μαζί του καὶ τὴ νύχτα πῆγαινε νὰ κἀνῃ ἓνα ρωμαντικὸ περίπατο στὴν ἀκτὴ, ὅπως κάνουν οἱ ἐρωτευμένοι τὶς γοητευτικὲς νύχτες τοῦ καλοκαιριοῦ.

Τὰ γκαρσόνια, φυσικά, τοῦ ξενοδοχείου εἶχαν μεταβληθῇ σ' ἐρωτηματικά. Ὅταν δὲ τὸν πλησίαζαν, ἡ ἀνησυχία τάραζε τὸ ψυχρὸ επαγγελματικὸ ὕφος τους καὶ στὸ βλέμμα τους ἔτρεμε ἓνας κρυφὸς φόβος.

Ἐτσι ὁ Πῶλ Γκριλὼ ἀποτελοῦσε τὸ θέμα τῆς γενικῆς συζητήσεως καὶ τὴν μοναδικὴ διασκέδασι τῶν λίγων παραθεριστῶν. Ὅλοι τους εἶχαν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἦταν ἓνας τρελλός. Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ εἶχε χάσει τὰ λογικά του καὶ ποὺ τώρα βασανιζόταν ἀπὸ μὴ τραγικὴ παραίτησι. Ἐτσι μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς θέλοντας νὰ λύσουν τὸ μυστήριό του ἐπέδιδξαν νὰ γνωρισθοῦν μαζί του. Γιὰ νὰ τὸ καταφέρουν καθόντουσαν πάντα στὰ γειτονικά τραπέζια, τὸν χαιρετοῦσαν μ' εὐγένεια καὶ τοῦ χαμογελοῦσαν. Κάποιος μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ Ζῶρζ Φωρβίλ, μὴ νύχτα τόλμησε νὰ τὸν ρωτήσῃ, συμμεριζόμενος τὴν τρέλλα του.

— Ἡ συντροφιά σας ἀπόψε ἔχει ἐξαιρετικὸ κέφι.

Ὁ Γκριλὼ γύρισε καὶ τὸν κύτταξε σὰν χαμένος. Ἐπειτα τὸν προσκάλεσε νὰ πιοῦν στὴν ὑγεία τῆς ἑαυτοῦ σαμπάνιας. Κι' ὁ Ζῶρζ Φωρβίλ, ὁ τολμηρὸς ἔνοικος, δέχτηκε μὲ σοβαρότητα αὐτὴ τὴν πρόσκλησί του. Ὁ Γκριλὼ τότε τοῦ εἶπε δείχνοντας τὴν ἄδεια καρέκλα ποὺ βρισκόταν ἀπέναντί του:

— Νὰ σὰς συστήσω στὴ γυναῖκα μου!..

Κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ μιλά μὲ μὴ ἐξαιρετικὴ εὐθυμία καὶ νὰ διηγῆται ἓνα πλῆθος ἱστοριῶν:

— Ἡ Ζερμαίν, εἶπε, ἀγαπᾷ πάρα πολὺ τὸν Ζουάν-λὲ-Πέν. Ἀλλωστε αὐτὴ ἡ λουτρόπολις συνδέεται μὲ τὶς πρὸ ὡρφαες ἀναμνήσεις μας. Σκεφθῆτε ὅτι ἔως πέρα εἶχα κάμει τὴ γνωριμία της κι' ὅτι σ' αὐτὴν ἐδῶ ἄρχισε ὁ φλογερὸς ἐρωτὰς μας. Δὲν εἶνε ἔτσι, Ζερμαίν; ρώτησε κατόπιν, κυττάζοντας πρὸς τὴν διεύθυνσι τῆς ἄδειας καρέκλας.

Ὁ Φωρβίλ χαμήλωσε τὰ μάτια καὶ ρούφηξε μ' ἀμηχανία τὴ σαμπάνια του, ἐνῶ ἔνοιωθε ἓνα κρύον ρίγος νὰ τὸν κυριεύῃ.

— Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, συνέχισε ὁ Γκριλὼ, ἡ γυναῖκα μου ἦταν μὴ τετράξανθη μικρούλα. Εἶχε πάντα ἓνα γοητευτικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη καὶ στὸ γαλανὸ χρῶμα τῶν ματιῶν της μποροῦσε κανείς νὰ διακρίνῃ ὅλη τὴν ἀγνότητα τῆς καρδιάς της. Ἡ πρώτη μας συνάντησις εἶχε γίνῃ κάτω ἀπὸ τὰ πανύψηλα δέντρα μὴς λεωφόρου, μέσα σ' ἓνα γοητευτικὸν σεληνόφωρον. Ἦταν μὴ τυχαία συνάντησις, ἓνα στιγμιαῖον κύτταγμα τῶν ματιῶν, ἓνα χαμόγελο, κι' ὥστόσο ἐνοιώσα ὅτι ἐκείνη εἶχε πάρει μαζί της τὴν καρδιά μου. Δίχως νὰ ξέρω τί κάνω τὴν ἀκολουθῶσα. Θυμάμαι ὅτι φοροῦσε μαῦρα κι' ὅτι ἡ σιλουέττα της χανόταν μέσα στὸ σκοτάδι καὶ δὲν διέκρινα τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ ξανθὰ μαλλιά της. Ἐμαθα ὥστόσο τὸ σπῆτι της, ἔμαθα τ' ὄνομά της κι' ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα ἐρχόμουν πάντα ὡς τὴ βίλλα της. Ἡ Ζερμαίν εἶχε γίνῃ ἡ ζωὴ μου. Τὴν ἀγαποῦσα μ' ἓναν

τρελλό έρωτα. Καί ένα βράδυ στο χορό ενός ξενοδοχείου της τὸ εἶπα. Γέλασε ἀπὸ τὴν καρδιά της. Ὡστόσο μ' ἄφησε νὰ τὴν παρασύρω ὡς τὸν κήπο, νὰ τῆς χαϊδέψω μὲ τρυφερότητα τὰ χέρια καὶ ν' ἀναπνεύσω τ' ἄρωμα τῶν ξανθῶν μαλλιῶν της.

Ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα ἄρχισαν γιὰ μένα ἡ εὐτυχισμένες μέρες. Κάθε βράδυ ἐρχόμουν ἔξω ἀπὸ τὴ βίλλα της, τὴν ἔβλεπα νὰ κάθεται στὴ θεράντα της, τὴν ἀκούγα νὰ παίζει πιάνο καὶ νὰ τραγουδά. Κι' ἐνοιῶθα ὅτι ἴσως εἶχε ἀρχίσει κι' αὐτὴ νὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου. Μιὰ μέρα τέλος βρήκα πάλι τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς μιλήσω. Τῆς διηγήθηκα ὅλες τὶς στενοχώριες μου, ὅλον τὸ φλογερὸ ἔρωτά μου καὶ τὴν παρακάλεσα: πρέπει νὰ μ' ἀγαπήσης, Ζερμαῖν. Πρέπει νὰ δεχτῆς νὰ γίνης γυναῖκα μου. Θὰ σὲ κάνω πολὺ εὐτυχισμένη.

Κι' ἐκείνη δὲν μοῦ ἀρνήθηκε. Οἱ γάμοι μας ἐγίναν στὸ Παρίσι. Ἐπειτὰ κάναμε ἕνα μακρινὸ γαμήλιο ταξίδι στὰ παραδείσια νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ. Κ' ὕστερα μιὰ μέρα ἡ Ζερμαῖν ἀρρώστησε βαρειά...

Ὁ Πῶλ Γκριλὼ δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ τὴ φράσι του. Εἶχε γίνῃ κατάχλωμος καὶ τὸ βλέμμα του εἶχε θολώσει. Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι, προχώρησε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Φωρβίλ καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο.

— Ἐλᾶτε, τοῦ εἶπε, νὰ σᾶς δείξω τὴ βίλλα της. Τώρα βέβαια εἶνε κλειδωμένη γιατί οἱ ἰδιοκτῆται της ποὺ τὴν ἀγόρασαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς της ἔχουν γυρίσει στὸ Παρίσι, ὥστόσο τίποτε σ' αὐτὴ δὲν ἔχει ἀλλάξει.

Κι' ὁ Γκριλὼ παρέσυρε τὸν Φωρβίλ μέσα στὴν κρύα νύχτα, τοῦ ἔδειξε μιὰ κλειστὴ καὶ σκοτεινὴ βίλλα, τὸν ὡδήγησε κατόπιν στὸ κήπο της ὅπου συνήθιζαν νὰ κάνουν τὸν περίπατό τους μὲ τὴν Ζερμαῖν καὶ τέλος τοῦ εἶπε:

— Ξέρω ὅτι θὰ μὲ νομίζετε γιὰ τρελλό. Μὰ δὲν ἔχετε δίκιο. Ὅταν πέθανε ἡ Ζερμαῖν ἐνοιῶσα ὅτι εἶχε χαθῇ πειὰ γιὰ μένα ὁ κόσμος. Γιὰ νὰ παρηγορηθῶ ταξίδεψα σ' ὅλες τὶς θάλασσες. Μὰ μὲ βασάνιζε συνεχῶς ἡ νοσταλγία της. Κι' αὐτὴ ἡ νοσταλγία μ' ἔφερε φέτος ἐδῶ πέρα. Ἦθελα νὰ ξαναζήσω μόνος μου πειὰ τὴν εὐτυχία μου, νὰ κάνω τὸν ἑαυτό μου νὰ πιστέψῃ ὅτι δὲν πέθανε ἡ Ζερμαῖν καὶ νὰ χαρῶ μαζί της ὅλη τὴν ὡμορφιά τοῦ ἔρωτά μας. Κι' ἀλήθεια, ἐρχονται στιγμὲς ποὺ νοιώθω τὴν Ζερμαῖν κοντά μου, βλέπω τὴ μορφή της καὶ τὴν ἀκούω νὰ μοῦ μιλήσῃ μὲ τρυφερότητα:

— Πῶλ, ἀγαπημένε μου Πῶλ, θὰ σὲ περιμένω πάλι αὔριο βράδυ στὸν κήπο...

Κι' ὁ Γκριλὼ ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν παιδί ἐκεῖ ἔξω ἀπὸ τὴν κλειστὴ κι' ἔρημη βίλλα.

— Συγγνώμη! τραύλισε ντροπιασμένος ὁ Φωρβίλ.

Καὶ μὴ ἀντέχοντας νὰ βλέπῃ αὐτὸ τὸ μαρτύριο τοῦ Γκριλὼ, χάθηκε μὲ γρήγορο βῆμα μέσα στὸ σκοτάδι, ἔτσι σὰν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἶχε κάνει ἕνα ἔγκλημα.

Πάνω στὸν οὐρανὸ τ' ἄστρα τρεμόσβυναν ἐνῶ ὁ ἀγέρας σκόρπιζε στὴ γῆ τὰ κίτρινα φύλλα τῶν αἰωνόβιων δέντρων τῆς λεωφόρου.

Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ὁ δυστυχισμένος Πῶλ Γκριλὼ κατάλαβε τότε ὅτι ἦταν κι' αὐτὸς πειὰ ἕνα κίτρινο φύλλο ποὺ τὸ ἔσερνε δῶ κι' ἐκεῖ ὁ ἄνεμος... **ΑΝΤΡΕ ΤΙΣ ΣΙΕ**

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΘΥΣΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

Ἀπὸ μιὰ σειρά εὐθύμων θεατρικῶν ἀνεκδότων, δημοσιευθέντων στὴν παρισινὴ «Ἐπιθεώρησι τῶν δύο Κόσμων» παραλαμβάνομεν τὸ ἑξῆς:

Κάποτε στὴ Λυὼν ζοῦσε ἕνας γέρος θαρύτονος, ὁ Πιέρ Σερέν, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε στὸ μελόδραμα δευτερευόντας μολούς. Ἕνα ἀπόγευμα τὸν ἐκάλεσε ὁ διευθυντὴς τοῦ θιάσου καὶ τοῦ εἶπε:

— Σερέν, αὔριο τὸ θράδυ εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ παίξετε τὸ «φάντασμα» στὸν Ἀμλέτο.

— Μὰ εἶνε ἀδύνατον, κύριε! Τὸ «φάντασμα» εἶνε μέγας τοῦ μπάσσου.

— Πρέπει νὰ τὸ κάμετε σεῖς.

Τὸ ἴδιο θράδυ ὁ Σερέν ἐθεάθη περπατῶντας πάνω στὸ χιόνι ὑπόλητος. Κάποιος ποὺ τὸν εἶδε τὸν ἐρώτησε:

— Τί κάνεις ἐκεῖ, Σερέν;

— Δὲν βλέπεις, φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ Σερέν. Προσπαθῶ νὰ κρυολογήσω γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κάμω τὸν μπάσσο στὸ «φάντασμα» τοῦ Ἀμλέτου!

Δὲν κατωρθῶσε ὅμως ὁ δυστυχὴς Σερέν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ὑπερβολικὸ διευθυντὴ του, διότι τὴν ἐπομένην ἔπεσε ἄρρωστος στὸ κρεβάτι ἀπὸ πνευμονία καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες πέθανε!

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» ἐξέδωκε μέχρι σήμερον χάριν τῶν ἀναγνῶστών του μίαν σειρὰν ἀριστουργηματικῶν μυθιστορημάτων.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ δύνανται νὰ τὰ προμηθευθοῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀπευθυνόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5β' (ἐναντι πλατείας Κλαυθμῶνος), πρὸς 8 δραχ. ἑκαστον.

1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρ.

2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υἱοῦ)

3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό.

4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.

5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.

6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.

7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Α. Δουμᾶ (πατρός).

8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.

9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμᾶ (πατρός).

10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτεν σέλ.

11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος

12) ντε Σεμουᾶ.

«Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὁκτ. Φεγιέ.

13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ.

14) «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ — Β' μέρος τοῦ «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μόλις ἐξεδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαὶ 10).

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνῶστας μας μὲ δραχμάς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμάς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἑξῆς βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.

«Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ.

«Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.

«Η ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ.

Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἐντγαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, ἑκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας),

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ποῦ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἑκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελευτῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἐξοδα. Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνῶσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.